

ELS BOUS I LES ESQUELLES

En aquesta vida, i en aquesta societat en què vivim, cada vegada és més clar que negar-nos a beure —d'entrada— una determinada aigua és un gest nihilista i, la majoria de les vegades, inútil. No es pot pas dir que sigui saludable imitar la conducta dels qui d'antuvi es giren d'esquena a una realitat que ni tan sols coneixen, perquè aquesta actitud porta a la més gran ignorància, fins i tot de les pròpies possibilitats.

Jo mateix, trobant-me, ja fa temps, en la necessitat urgent d'entrar en una d'aquestes botigues que, a la meua edat, ja no ens fan peça, sóc un exemple vivent de la gran veritat que acabo d'exposar.

Era un dia de tardor d'aquests més aviat freds. En feia quatre que el vent del nord no parava d'amoïnar-nos i per la ràdio ens amenaçaven amb una gran nevada que, de moment, ja havia deixat els forns sense pa i, com aquell qui diu, sense farina. Per sort, el cel era clar, d'un blau resplendent, i els núvols, si n'hi havia, eren lluny.

La qüestió és que una picor insistent a la gargamella em feia la guitza i vaig decidir-me a comprar uns quants caramels d'eucaliptus, els quals, segons m'havien dit, anaven d'allò més bé.

Tímid com sóc, en entrar a la botiga ja vaig veure que alguna en faria. La gentada, atapeïda, s'obria pas a cops de colze i tothom avançava amb dificultat en les direccions més diverses, entre parets de coloraines, de piles de xiclets acolorits artificialment, de fruits secs de tota mena —provinents, alguns d'ells, de la Mediterrània oriental i d'altres països exòtics—, de llaminadures de gustos variats, de boles de xocolata, de galetes rodones i de les altres, de pots de vidre —rodons— que feien de lupes immenses per augmentar als nostres ulls tot aquell caos, de dolços amb cromos d'obsequi i de cromos sense dolç... allò era un desfici; em feia rodar el cap i em posava els nervis a flor de pell. Els crits dels dependents i de la clientela ho acabaven d'adobar.

Ja veia clar que allò no era el meu ambient. Em calia enllestir i passar desapercbut en un medi que, segons em semblava en aquell moment, m'era hostil i contradeia tot el que havia vist fins aleshores.

No volia desentonar, i per això vaig començar a repartir cops de colze als qui tenia més a prop i, fent anar hàbilment els talons i les puntes dels peus, i a base d'algun crit que em va semblar forassenyat i tot, em vaig col·locar a dos pams d'un parell de dependents que estaven per mi, tot oferint-me el gènere, al costat d'una estiba de pistatxos del Kurdistan, els quals —sense saber-ho jo, encara— es constituïen en base i fonament de la meua futura activitat mercantil.

Jaume Maspons i Safont

Va néixer a Santa Eulàlia de Ronçana l'any 1955 i actualment viu a Canovelles.